

Усвідомте тепер масштаб українського героїзму – проти якого монстра ми воюємо.

Фюрер ХХІ століття.

**«Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Путін не перекреслить мій народ!»**
Кремлівська орда віроломно напала на Україну

■ Слово до читача

«Народ мій є! Народ мій завжди буде! Путін не перекареслить мій народ!»

...Протягом останніх десяти років другу сторінку «Волині» відкриває рубрика «Доброго дня вам, люди!». На жаль, сьогодні не до доброго дня...

Олександр ЗГоранець,
головний редактор газети «Волинь»

Пишу ці рядки, а війська сатани Путіна обстрілюють Київ з балістичних ракет, які здатні знищити бомбосховище, Харків накрили касетними бомбами і «смерчами», гатять по українських містах з літаків, які перебувають прямо над Чорнобильською і Запорізькою атомними... Запускають смертоносні ракети над цими небезпечними об'єктами, бо знають, що українські війська не наважаться їх збивати, аби не допустити ядерної катастрофи...

Бліцкриг Путіну не вдався, і тепер те хуйло геть оскаженіло — хоче остаточно втопити Україну в крові. Ще й сука Лукашенко, який прикидається миротворцем, взявся кремлівському карлику допомагати у цьому, бо сам уже знає, як розстрілювати з автоматів демократію в своїй Білорусі...

Але Україна не злякалась. Віроломний напад, навпаки, згуртував її людей. Навіть непримиренні політичні опоненти — Зеленський і Порошенко, нинішній і попередній Президенти — пліч-о-пліч стали на захист своєї країни. І народ це відчув — і ще згуртованіше став на боротьбу з окупантом. Відома всім українська приказка «Моя хата скраю» тепер зазвучала по-новому: «Моя хата скраю — першим ворога стрічаю». Вогнем! І б'ю, чавлю, палю цю загарбницьку кацапську гидоту!!! Ще й приспівую на мотив пісні «Києве мій»: «Як тебе не убити, Путіне злий...»

Кремлівський карлик думав, що його війська тут зустрічатимуть хлібом-сіллю і квітами, а їх зустрічали «коктейлями Молотова». «Бандерівським смуззі!» Квіти цій гидоті-сволоті від українців (не малоросів чи хохлів) і на похороні не буде. Тому, як порадила окупанту одна українська жіночка

Захлинуться ці упирі українською кров'ю! Подавляться ці фіюрери XXI століття. І згинуть!

ка в Генічеську на Херсонщині, — нехай краще покладе «семушок» собі в кишеню, аби, коли уб'ють, проросли соняшниками...

Бо Україна сьогодні завдяки західним партнерам отримала зброю. Потужну зброю! Тому й утікає на всі боки путінська саранча, якщо вдасться вижити після американських «джавелінів» чи турецьких «байрактарів», випущених із рук українських вояків.

8 років тому ми захоплювалися Революцією Гідності, беззбройним Майданом,

Герої якого тоді пішли під кулі і вирвали Україну з московського пекла. Тепер же вся Україна — озброєний Майдан. Так, нас можна вбити, розстріляти з ракет чи літаків, але нас неможливо завоювати. Завоювати наш дух. І Путін зі своєю понад стотисячною ордою має це запам'ятати: навіть ядерна зброя, якою він став погрожувати, коли отримав потужну відсіч, безсила проти нашого козацького волелюбного духу...

А ще я хочу поаплодувати своїм колегам. З 6-ї ранку 24 лю-

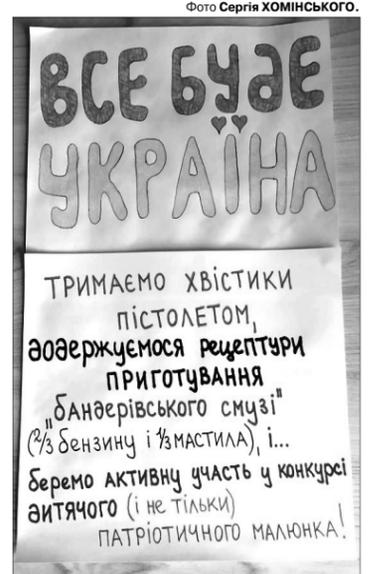
того 2022 року, через кілька хвилин після перших ракетних ударів по Луцькому військовому аеродрому, наш сайт volyn.com.ua почав інформувати про віроломство путінської орди. Коли завідувач інтернет-відділу Олег Криштопа мені телефонував, що приступаємо до активної роботи, у мить нашої розмови пролунали нові вибухи... І з цього часу Олег і К° підносять інформаційні

Відома всім українська приказка «Моя хата скраю» тепер зазвучала по-новому: «Моя хата скраю — першим ворога стрічаю». Вогнем! І б'ю, чавлю, палю цю загарбницьку кацапську гидоту!!! Ще й приспівую на мотив пісні «Києве мій»: «Як тебе не убити, Путіне злий...»

снаряди проти загарбника. Так, через кілька годин після вторгнення ми теж отримали удар від ворога, який зламав на деякий час сайт. «Значить, оцінили вплив volyn.com.ua», — сказали колеги і з подвоєною (та ні — потроєною!) енергією кинулися в бій проти кремлівської пропаганди цілодобово... Саме так — цілодобово! Причому встигають і кров здати, і виявити диверсантські «міточки», і провести нічне патрулювання в загоні тероборони.

...Пишу, а на вулиці лунає сигнал тривоги. Знаю, в цей час мої діти-школярки з мамою-вчителькою плетуть маскувальні сітки для армії — і знову перерветься їхня робота. «Ми настільки більше сплели б, якби не ті сигнали тривоги, коли треба спускатися в бомбосховище», — сумно скажуть.

А малеча колеги Сергія Хо-

Вустами дітей говорить істина.

мінського придумала креативну забавку у тому ж сховищі: наклеїла плакат із рецептом «бандерівського смуззі» («коктейлю Молотова») — і оголосила конкурс дитячого (і не тільки) малюнка (на фото). Ну блиску-че ж! Сергій, до речі, сьогодні як офіцер запасу йде на службу в Збройні Сили України. Як нам у редакції не вистачатиме його публікацій з іскрометними заголовками, як ми триматимемо за нього кулаки!

...Переконали, настане момент, коли ми знову на другій сторінці газети «Волинь» скажемо: «Доброго дня вам, люди!» Це буде день нашої перемоги над російським загарбником. Це буде день кончини Путіна. Цей «маленький сірий чоловічок, який наокей чорної біди» не уявляв, на кого він напав. Бо не читав, певно, Василя Симоненка:

Народ мій є!
Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекареслить мій народ!

Поцезнуть всі перевертні й прибудли,
І орди завойовників-заброд!
Ви, байстриюки катів

осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його волячих жилах

Козацька кров пульсує і гуде!
Ох і пульсує, і гуде нині, виконуючи заповіт Шевченка: «І вражою злою кров'ю волю окропіте...» Тож наша підтримка і слава українським воїнам-героям. І слава Україні! А Путіну — смерть! А ще, як бажають кремлівському упирю у нас на Волині: «Щоб кості твоєї матері із труни повилазили!»

1 березня 2022 року. ■

■ Офіційно

Голова обласної ради Григорій НЕДОПАД: «Волинь готова перемагати! Ми робимо усе для підсилення армії»

«За п'ять днів наша реальність змінилася, ми стали іншими — набагато сильнішими! І я впевнено можу сказати: ми перемагаємо! Перемагаємо єдністю, незламністю, готовністю до захисту, підтримкою одне одного і неймовірною допомогою для нашої армії. Перемагаємо тому, що правда за нами! Ворога деморалізовано, агресор не очікував такого опору. Тепер Путін пробує залякувати не тільки Україну, а й увесь світ. І світ розуміє, що ця біда — не тільки українська, Путін загрожує безпеці всієї цивілізованої спільноти. Тому наші союзники запроваджують усе більше стримуючих факторів, підтримують нас відкрито навіть ті, хто сумнівався раніше, а отже, правда України — наша правда — перемагає!»

В нашій області триває постійна підготовка до захисту, організовано надійну підтримку військовослужбовців і сил тероборони. Добровольців, які приєднуються до захисту, з кожною хвилиною — усе більше!

«Перемагаємо тому, що правда за нами!»

Ми створили на Волині Координаційний центр області для протидії збройній агресії. Для оперативної комунікації з волинською громадою з 8.00 до 20.00 (крім періодів оголошення тривоги) працює колцентр. Громада може телефонувати, звертаючись по допомогу, або надати свою підтримку за номерами: 068 233 46 08, 096 881 80 91. Диспетчери колцентру прийматимуть інформацію, прохання, повідомлення, потреби і передаватимуть їх відповідальним особам для вирішення.

1 березня о 10.00 годині в овальній залі обласної ради в режимі ZOOM-конференції відбулося пленарне засідання чергової, 13-ї сесії Волиньради. До розгляду пропонувалося одне питання: щодо перерозподілу коштів обласного бюджету — більше 19 мільйонів гривень спрямували на підтримку нашої армії, сил ЗСУ і тероборони.

Перемога за нами!!! ■

■ Офіційно

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ: «Зло, озброєне ракетами, бомбами й артилерією, треба зупинити негайно»

Звернення Президента України ввечері 28 лютого 2022 року

Російські сили сьогодні жорстоко обстріляли Харків із реактивної артилерії. Це однозначно воєнний злочин. Мирне місто. Мирні житлові райони. Жодного військового об'єкта. Десятки записів очевидців доводять, що це — не окремих помилкових залпів, а свідоме знищення людей. Росіяни знали, куди стріляють.

За цей злочин точно буде трибунал. Міжнародний. Це порушення всіх конвенцій. Ніхто у світі не пробачить вам вбивство мирних українських людей. Тут Україна. Тут Європа. Тут 2022 рік. Зло, озброєне ракетами, бомбами й артилерією, треба зупинити негайно. Знищити економічно. Показати, що людяність уміє себе захищати. Я вважаю, що треба розглядати повне закриття неба для російських ракет, літаків, гвинтокрилів. За п'ять днів вторгнення по Україні завдали вже 56 ра-

Фото із сайту president.gov.ua.

«Україна не здасться! Україна — переможе!»

«Купувати російські товари зараз — це платити гроші за вбивство людей.»

кетних ударів. Було випущено 113 крилатих ракет. Ось така вона — «братська дружба»...

Держава, яка вчиняє воєнні злочини проти цивільних людей, не може бути членом Радбезу ООН. Такій державі треба закрити вхід до всіх портів, до каналів, аеропортів світу. Така держава не має отримувати сотні мільярдів за експорт енергоресурсів. Купувати російські товари зараз — це платити гроші за вбивство людей.

Мирний, гордий, сильний Харків. Ти таким завжди був. Ти таким завжди будеш. Витримаємо й це. Захистимо Україну. Допоможемо кожному, хто постраждав від нелюдського вторгнення. Чернігів, Охтирка, Суми, Гостомель, Васильків, Херсон, Маріуполь, Донецьк та всі інші

міста й селища нашої рідної країни побачать мирне й безпечне життя. Щіри співчуття всім, хто втратив рідних та близьких у цій війні. Вічна пам'ять тим, хто загинув. Вічна слава кожному, хто боронить нашу свободу!

ПЕРЕД ТИМ ЯК ЗВЕРНУТИСЬ ДО ВАС, Я ПІДПИСАВ УКАЗ ПРО ПРИСВОЄННЯ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ ДВНАДЦЯТЬОМ НАШИМ ЗАХИСНИКАМ:

● Підполковнику Вагоровському Едуарду Миколайовичу (помертло). Загинув, виводячи нашу авіацію з-під ракетного удару. Дав можливість іншим піднятися в повітря.

● Майору Коломійцю Дмитру Валерійовичу (помертло). Рятував побратимів, відволік на себе вогонь ворожої авіації та був збитий літаком ворога.

● Підполковнику Матуляку Геннадію Васильовичу (помертло). Гостомель. Знищив

скупчення техніки ворога.

● Лейтенанту Мовчану Віталію Анатолійовичу (помертло). У протиповітряному бою знищив два літальні апарати ворога.

● Полковнику Оксанченку Олександрю Яковичу (помертло). Загинув у повітряному бою, відволікаючи на себе ворожу авіацію.

● Старшому лейтенанту Радіонову Вячеславу Денисовичу (помертло). Завдяки його мужнім діям повний склад літаків бригади піднявся в повітря у Василькові, і це врятувало наших від ракетного удару.

● Старшому лейтенанту Герусу Андрію Андрійовичу. Над містом Кропивницький збив ворожий Іл-76, чим не допустив висадку російського десанту з озброєнням.

● Бригадному генералу Красильникову Дмитру Сергійовичу, командирі оперативного-тактичного угруповання «Північ». Дві доби відбивався від безпе-

рервного штурму, врятував людей і техніку. І не пустив ворога на Харків з Луганської області.

● Підполковнику Круглову Андрію Миколайовичу. Вивів підрозділ ЗРК «Бук» з-під ударів ворога й особисто знищив два російські гелікоптери та один літак.

● Полковнику Мостовому Олександрю Володимировичу. Під Васильковом збив російський Іл-76, а також два гелікоптери Мі-24, чим не допустив висадку десанту з озброєнням.

● Генерал-лейтенанту Содолу Юрію Івановичу. У боях за Волноваху врятував наших хлопців від оточення, організував успішний контрнаступ. Вивів людей з-під удару ворога. Надзвичайно ефективно обороняє Маріуполь.

● Полковнику медичної служби Хорошуну Едуарду Миколайовичу. Особисто організував оборону військово-медичного центру в оточенні та про-

водив евакуацію поранених.

(Раніше глава держави присвоїв звання Героя України морському піхотинцю Віталію Скакуну, який, щоб затримати прорив ворога, підірвав міст разом із собою, і 13 захисникам острова Зміїний. — Ред.)

А тепер про Київ, нашу прекрасну столицю, на якій тримається наша прекрасна держава, наша безпека. Для ворога Київ — ключова мета. Вони хочуть зламати нашу національну державність. Тому столиця постійно під загрозою. Тільки за сьогодні здійснені вже три ракетно-бомбові удари. Підприємством ТЕЦ-6. Вони хочуть вивести з ладу електростанцію та залишити наше місто без світла. Ми їм не дали зламати оборону столиці. І вони засилають до нас диверсантів. Постійно. Сотнями. Всіх, усіх їх знешкоджуємо.

Окрім оборони, думаємо і про тил. Забезпечуємо людей. Ми утворили цілодобовий координаційний штаб, який збирає всі запити від обласних адміністрацій щодо нестачі найнеобхіднішого. Продукти, ліки, пальне, обладнання. Штаб напряму знаходить постачальників, які можуть швидко та якісно закрити такі потреби. Це відновлення ланцюжків постачання, перебитих війною.

Сьогодні за ініціативою російської сторони відбувся перший раунд переговорів між Україною та Росією. Ці переговори відбувалися на тлі бомбардування та обстрілів нашої території, наших міст. Було видно синхронізацію обстрілів із переговорним процесом. Я вважаю, що таким нехитрим способом Росія намагається тиснути. Не втрачайте часу. Тактику таку ми не сприймаємо. Справедливі переговори можуть бути тоді, коли одна сторона не б'є по іншій стороні реактивною артилерією саме в момент переговорів.

Поки в нас немає такого результату, який ми хотіли б отримати. Росія заявила свої позиції. Від нас прозвучали зустрічні пункти — щоб завершити війну. Деякі сигнали ми отримали. Коли делегація повернеться у Київ, проаналізуємо почуте й тоді будемо визначатись, як переходити до другого раунду переговорів.

Ще одна річ, про яку дуже важливо сказати. Ми чекали цього 30 років. Сьогодні я підписав заяву на членство України у Європейському Союзі. Ми виборили своє право бути разом з усіма у Європі. Заявка вже доставлена у Брюссель, офіційно зареєстрована. Час настав.

Слава Україні! ■

Втрати російських окупантів на ранок 1 березня становлять: вбитих – 5710 осіб, полонених – 200.

■ Прямая мова

Володимир В'ЯТРОВИЧ,
народний депутат від фракції
«Європейська Солідарність»:

Російські загарбники діють за принципами Жукова — «бабы нарожают». Вони вірили, що прийдуть як герої радянських фільмів про «німців і наших». А реальність страшніша — вони поводяться як нацисти в роки Другої світової війни.

■ Прямая мова

Олександр ТУРЧИНОВ,
екссекретар РНБО України,
керівник Центрального штабу
«Європейської Солідарності»:

Прийшов час, Путін вас принижує, Путін вас зраджує, перетворюючи ваше життя на хаос і постійну небезпеку. Він руйнує майбутнє ваших дітей. Прийшов час піднятися, і я б радий повісити цього старого маразматика на Червоній площі поруч з мавзолеєм. Це була б чудова інсталяція, яка б дозволила вам нарешті жити гідно!

■ У всіх на вустах

Фото лучани Ірини ОСТРОВСЬКОЇ-КОЦ.

«То моє місто!»

Фото із сайту tsn.ua.

Цей клатик суші площею всього 0,17 км² став символом незламності українського духу.

«Рускій карабль, іди нах*й!»

Мабуть, за інших обставин противники нецензурної лексики (до яких належу і я) були б українобурені засиллям цієї фрази не лише в побутовому спілкуванні, а й у масмедіа, на білбордах і дорожніх вказівниках. Але в нинішніх реаліях з легкої руки українських прикордонників, які несли службу на острові Зміїний, ці слова стали слоганом, лозунгом, вираженням громадянської позиції. А як іще відповідати нелюдям, які говорять з усім світом мовою хамства, мовою сили, мовою зброї? Інших мов вони не розуміють

Олена ХАРЧУК

Зміїний — острів, розташований у північно-західній частині Чорного моря, приблизно за 37,5 кілометра від узбережжя на схід від дельти Дунаю. Він належить Україні та визначає її територіальні води. Площа його становить 0,17 квадратного кілометра (довжина 662 м, ширина 560 м). Цей клатик землі, оточений водою, став символом незламності українського духу.

Як повідомляли ЗМІ, у перший же день російської так званої «спецоперації», 24 лютого, близько 18-ї години до острова Зміїний підійшли два російські кораблі: крейсер «Москва» та патрульний корвет «Василь Биков». Вони з погрозами вимагали від військовослужбовців Ізмайльського прикордонного загону здатися. Використавши міжнародний канал зв'язку з безпеки судноплавства, окупанти двічі повторили: «Я русський військовий корабель. Предлагаю сложить оружие и сдатьсь во избежание кровопролития и неоправданных жертв. В противном случае по вам будет нанесен бомбовый удар». Попри погрози знищення у випадку опору, попри нагадування про дітей і близьких, які люблять і

чекають удома живими, незважаючи на заклики співпрацювати, припинити роботу РЛЗ та засобів зв'язку, вишикуватися і скласти зброю, у відповідь українські воїни заявили: «Русский военный корабль, иди нах.й!». Агресор відкрив вогонь по острову зі ствольної корабельної зброї, потім застосував бойову авіацію. В результаті обстрілу всі

В результаті обстрілу всі споруди на острові були зруйновані, але наші хлопці продовжували утримувати позиції.

споруди на ньому були зруйновані, але наші хлопці продовжували утримувати позиції. Пізно ввечері Державна прикордонна служба повідомила, що зв'язок із прикордонниками на Зміїному втрачено, ймовірно, росіяни захопили острів. Припускалося, що 13 наших військовослужбовців загинули. Однак 26 лютого Держприкордонслужба України повідомила, що його захисники насправді можуть перебувати в російському полоні.

У суботу, 26 лютого, військові кораблі агресора захопили українське рятувальне судно «Сапфір», яке виконувало гуманітарну місію в районі острова

Зміїний. За словами начальника Державного морського рятувально-координаційного центру Костянтина Сизова, зв'язок із судном було втрачено близько 13-ї години. Призначення «Сапфіра» — виключно пошук і порятунок людей незалежно від їхнього громадянства, віросповідань тощо. «Ми діємо за Міжнародною конвенцією про пошук і рятування на морі і Міжнародною конвенцією з охорони людського життя на морі. Незалежно від прапора та обставин. Це судно було відправлено з гуманітарною місією забрати вцілілих воїнів Збройних сил України та можливо загиблих. «Сапфір» було зупинено російськими військово-морськими

силами. Була висаджена група, яка нейтралізувала засоби зв'язку команди на судні», — наголосив Сизов. Українська та румунська служба викликають «Сапфір» щогодини, але він не виходить на зв'язок.

Як повідомляє tsn.ua, керівник Одеської єпархії ПЦУ єпископ Афанасій розповів, що на судні, яке українська сторона після переговорів про евакуацію полеглих направила до Зміїного, окрім екіпажу, був священнослужитель Одеської єпархії ПЦУ протоієрей Василь Вирозуб. Від нього єпископ отримав СМС про те, що на острові не було полеглих військовослужбовців, а екі-

паж «Сапфіра» фактично став заручником і судно під конвоем рухається у невідомому напрямку. «Звертаюсь до світової спільноти, релігійних лідерів та усіх місій про розголос цього інциденту та допомогу у вирішенні цієї вкрай обурливої ситуації», — сказав у своєму зверненні єпископ Афанасій.

Тим часом у світі вже усвідомили, з ким мають справу, і починають діяти відповідно. Так, у мережі вірусним стало відео про те, як грузинський балкер відмовився заправляти пароплав з російським екіпажем і порадив йому гребти веслами. «Рускій карабль, іди на**й!» — заявили грузини.

Здається, тепер уже всі знають, де місце російському кораблю і російським окупантам загалом, адже своєрідний флешмоб триває. Мобобанк, за повідомленням співзасновника Олега Гороховського, на всіх картках в Apple Pay та Google Pay змінив дизайн — тепер там ілюстрація з написом «Русский

корабль, иди на#уй». Медіасервіс для перегляду відеоконтенту і телебачення Megogo, який належить бізнесмену Степану Черновецькому, видалив усі російські фільми з власної бази, зазначивши на офіційній сторінці Megogo у Facebook: «Русские фильмы, идите нах...! Наразі всі російські фільми видалено з нашого сервісу. Слава Україні! Слава ЗСУ!». Ну а цей вірш Олександри Смілянської просто рве інтернет:

Кто-то, конечно, хороший,
но он не готов
сест в автозак, а кому
и Голгофа — не плаха.
Разница в принципах,
в принципе, только пять
слов:

Русский военный корабль,
иди нахуй.
Голос из трубки спокоен,
прерывист и глух:
«Мама, я в шапке, взяла
документы, нет страха».
Дочка сегодня заснула

в метро на полу.
Русский военный корабль,
иди нахуй.
Если действительно хочешь
для нашей земли
что-то хорошее —
вон огород перепахан.

Зерна в карман положи,
чтоб они проросли.
Русский военный корабль,
иди нахуй.

Здесь возле арты чечен,
беларус и казах,
Тут верят в Будду и Ктулху,
в Христа и Аллаха.

Новые фрески распишем
на новых церквях:
«Русский военный корабль,
иди нахуй».

Этой империи нужен и Киев,
и Крым.

Может быть, я никогда
не дождусь ее краха,
Но будь уверен: мой правнук
при встрече с твоим
Скажет: «Ты русский?»
Окей.

Иди нахуй».

Александра
СМЕЛЯНСКАЯ.

P. S. У понеділок, 28 лютого, Генштаб заявив, що захисники острова Зміїний живі, але перебувають у полоні.

«26 лютого, отримавши інформацію, що на о. Зміїний можуть бути загиблі та поранені, до острова з гуманітарною місією було направлено цивільне судно МПРС «Сапфір» для допомоги постраждалим. Разом з екіпажем погодилися вийти отці Василь Вирозуб, Олександр Чоків та їхні помічники. Але їх захопили росіяни. Незаконне захоплення цивільного судна — некомпетентна, що не здійснює жодного військового завдання, є порушенням правил і звичаїв війни, міжнародного гуманітарного права», — йдеться у повідомленні Генштабу.

Україна вимагає негайного звільнення своїх громадян і звертається до світової спільноти, до вірян усіх церков з проханням вжити усіх можливих заходів впливу на РФ задля повернення наших громадян. «Щодо морських піхотинців та прикордонників, яких узяли в полон російські окупанти на острові Зміїний, ми дуже раді дізнатися про те, що наші побратими живі», — зазначили у Генштабі. ■

■ Актуально

Голова Луцької територіальної громади розповів, що роблять в обласному центрі Волині для захисту держави й населення

Усі установи, організації працюють у штатному режимі. Громадський транспорт виїжджає за графіком вихідного, а Тероборона готується до потенційної відсічі

Олена КАЛЕНЮК

Тезово Ігор Поліщук (на фото) оприлюднив таке: — Продовжуємо упорядковувати блокпости: довозити протитанкові іжаки, застосуємо нові засоби для зупинки

(якщо буде необхідність) бронетехніки і танків на підходах до нашої громади, до нашого міста.

— У нашій громаді більше 25 тисяч «коктейлів Молотова». Вони мають обмежений термін придатності. Тому на даний момент їх роботи більше немає необхідності.

— Учора запрацював психологічний штаб. Провідні психологи об'єдналися для допомоги людям, які потребують поради й підтримки.

— Продовжує працювати

Центр допомоги Тероборони. Тисячі людей приходять допомагати. Дякуємо.

— Чи треба вимикати світло в приватному секторі? Ні. Тому що в умовах нинішніх технологій це для ворога не має ніякого значення. Наведення відбувається по супутнику в абсолютній більшості випадків. А відсутність світла заважає патрулювати місто і сприяє мародерству.

— Громадяни повідомляють про тіх суб'єктів господарювання, які далі продають алкоголь. Буде реагування. І, як закінчить-

Фото із сайту lutskrada.gov.ua.

«Нехай Господь збереже і благословить наше місто, Волинь і Україну!»

ся війна, і ми переможемо, ми їм «подякуємо».

— У понеділок створений батальйон оперативного реагування «Луцьк», завдання якого — оборона, патрулювання міста, підтримка безпеки. Більше пів-

тори тисячі людей в батальйоні, більшість з яких має бойовий досвід.

— Нехай все у нас буде добре. Нехай Господь збереже і благословить наше місто, Волинь і Україну! ■

■ Герої нашого часу

Віталій Скакун, аби затримати окупантів, підірвав міст разом із собою

Нам не треба буде вигадувати драматичні сюжети про цю війну. Бо після перемоги в ній нащадкам розповідатимуть історії, від яких стигнутиме кров, а серце переповнюватиме гордість. Одна із них — про Віталія Скакуна, 25-літнього морпіха з дивовижно добрим обличчям. Щоб зупинити окупанта у перші години після нападу, він замінував міст на Херсонщині, але від вибуху загинув. Місце його героїчного вчинку знайоме багатьом, хто їздив відпочивати на Азовське море

Тамара ТРОФИМЧУК

Генічеський район, що межує із Кримом, росіяни окупували у першу чергу, тож зараз над райцентром розвівається триколон. Хоча ще вчора це було райське місце на березі моря, куди на відпочинок приїздило багато західняків. Вони прибували поїздом на станцію Новоолексіївка і їхали звідти на Арабатську стрілку. Дорогою до неї і сталася ця історія.

— Це невеликий міст на дорозі до Генічеська, — розповіла мені подруга з Херсона. — Під ним вода виходить на поверхню, утворюючи велике болото. Якщо танк впаде в цю жижу, він з неї просто не вибереться. Для техніки це смерть. Тому наші військові вирішили знищити міст, щоб перепинити шлях танкової колонії. Ві-

талій заклад вибухівку, але не встиг відійти, як пролунав вибух. Щоправда, він не зруйнував міст повністю. Але ворогу довелося зупинитися і витратити багато часу, щоб якось по ньому проїхати.

Новину про героїчний вчинок матроса оперативно опублікувало Міністерство оборони України. «За словами побратимів, Віталій вийшов на зв'язок та повідомив про те, що підриває міст. Одразу ж пролунав вибух. Наш побратим загинув. Його мужній вчинок значно уповільнив просування ворога, що дало змогу підрозділу передислокуватись та організувати оборону».

— Віталік, дитино, як??? — жінка на тому кінці дроту не може стримати сліз. Це пані Оксана з Березан на Тернопільщині — сусідка загиблого Віталія Скакуна. — Я

Фото із сайту Міністерства оборони України.

Саперу інженерно-саперного відділення окремого батальйону окремої 35-ї бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського Віталію Скакуну Президент Зеленський за лічені години присвоїв звання Героя України.

Його ще малим пам'ятаю, золота дитина. Родина дуже хороша, бабуся тут, в Березанах. Навіть не уявляю, що та бідна жінка має пережити. Дочка в Італії, мама Віталіка. Зараз навіть страшно бабуся Марію зустріти. Як їй в очі глянути?

Хлопчині було 25. За словами сусідів, минулого року він підписав контракт із 35-ю бригадою. Тихим, щирим ріс Віталік. Батько, який недавно помер від важкої хвороби, раніше працював дільничним міліціонером, мати — заступником директора школи.

Нещодавно мама поїхала до Італії на заробітки. Віталік мав старшу сестру. Був добрий на вдачу, ніколи ні з ким не мав жодних непорозумінь. «Не було такого, щоб ішов мимо і не привітався. Завжди приходив допомагати своїй

вилі морського піхотинця Віталія Скакуна до високої державної нагороди. Президент Володимир Зеленський невідкладно підписав указ про призначення йому звання Героя України. Аналізуючи сьогоднішні події минулого

« Він став одним із перших яскравих пазлів у загальній картині масового спротиву, якого росіяни від України не очікували. »

бабусі... Шкода, що опав такий молодий цвіт. Шкода, що така страшна біда прийшла до нас в Україну, — кажуть про воїна місцеві жителі.

У ці дні в Березанах тільки й говорять про свого героя. Місто готується провести його в останню дорогу. Командування морської піхоти предста-

тижня, розумієш, що подвиг Віталія був глибоко символічним. Він став одним із перших яскравих пазлів у загальній картині масового спротиву, якого росіяни від України не очікували. Тож низький сердечний уклін батькам, що виховали такого сина-героя — мужнього патріота. ■

■ Болить!

І володимирчанин — в числі справжніх героїв

Учора у місті провели в останню земну дорогу військовослужбовця 19-річного Артура Фаринця (на фото), який загинув смертю Героя на Київщині

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Відспівували воїна в місцевому костелі Іоакима і Анни. У Володимирі проживають його мама, троє сестер і братик. Юнак — з династії військовослужбовців, мужньо захищав рідну землю від ворога разом зі своїм батьком. Кажуть, що він гарно малював. Тепер його ім'я буде значитися в списку небесних охоронців України. ■

■ На передовій

Євгеній НЕДИЩУК: «У нас неймовірний людський ресурс. Тому нас не переможуть»

Сьогодні о сьомій годині ранку повернувся з однієї із найгарячіших точок війни в Україні — лінії зіткнення із російськими окупантами Волноваха — Мар'їнка — Маріуполь волонтер, доброволець полку «Азов», позивний — Отаман Євгеній Недищук

Алла ЛІСОВА

Він разом із волонтером Павлом Гаврилюком (позивний Капелан) доставив гуманітарну допомогу військовослужбовцям. Євгеній Микитович проїхав всю Україну. Ось що він розповів:

— Відправилися туди ми в перший день війни. Скажу відверто — були переживання, боязнь, сум'яття, бо ще не знали, куди їдемо, яка обстановка, як тягнеться лінія фронту. Слава Богу, мій рідний полк «Азов» міцно тримає оборону, уже ліквідували окремі прориви окупантів поблизу Маріуполя.

Він розповів, що стиснулося серце, коли побачив дуже понижену Волноваху. Але головне, що вона наша, як і вся лінія оборони. Волонтери проїхали всю Україну. Старалися добиратися не центральними, а об'їзними дорогами. На блокпостах, як могли,

Фото з особистого архіву Євгена НЕДИЩУКА.

«Слава Богу, мій рідний полк «Азов» міцно тримає оборону».

бійців заспокоювали та роз'яснювали, коли ставили запитання.

З неприємного, як мовив, була картина, коли назустріч їхала кавалькада, без перебільшення, з тисячі сучасних джипів, на яких молодики втікали на Ягодин та Астилу.

Бог їм суддя, сказав Недищук. Подумалося: а хто ж залишиться в

Києві? Але коли перетнули десятки областей, побачили, що народ піднявся на захист Вітчизни. У нас неймовірний людський ресурс, тому однозначно — ми переможемо.

Через дві години після прибуття зі Сходу Євгеній Микитович Недищук уже готувався завантажитися і знову везти допомогу бійцям 14-ї бригади. ■

■ Пряма мова

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО України, про те, що російська влада стала більш небезпечною, оскільки її загнали в глухий кут:

Те, що російські злочинці в Москві планували завершити за один-два дні як блискавичну каральну акцію, з тріском провалилося. Це стало зрозуміло всьому світові, і починають потрохи розуміти в самій Росії. Саме тому загнані у глухий кут кремлівські шури стають особливо небезпечними, переходячи межі і відкидаючи будь-які правові, моральні, юридичні обмеження у правилах ведення війни.

Тільки цим можна пояснити варварський обстріл «Градами» півтора мільйонного міста Харків. Руйнування історичної перлини Європи — міста Чернігів, обстріли Бучи, Ірпіня, Гостомеля і ще десятків і десятків українських міст і сіл. Місто Волноваха знаходиться на межі гуманітарної катастрофи... Росія — країна-терорист — залишилася в кричущій самотності, без союзників, без честі і гідності.

■ ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений диплом магістра (серія ВС № 27867096), виданий 30.06.2005 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Хомів Марина Тимофіївна, вважати недійсним.

● Загублений атестат про закінчення повної загальної середньої освіти (серія ВС №298909), виданий Луцькою загальноосвітньою школою № 1 на ім'я Кучер Наталія Анатоліївна, вважати недійсним.

Тема №1 «Бандерівське смузі» для орди Путіна

Чому в громадах Волині в ціні порожні пляшки

Заборону на алкоголь запровадили через війну. Вона триває з 28 лютого. Але оковиту прекрасно, кажуть, заміняє новомодна саморобка, яка в пляшці з-під шампанського виглядає набагато крутіше. І назва достойна: коктейль «Для захисту України»

Кампанія з виготовлення коктейлів у розпалі.

Софія ГАВРИЛОК

У понеділок персонал великих і малих магазинів педантично знімав і пакував у ящики пляшки з горілкою, вином, пивом та навіть спиртотмісних напоїв. «Ховаємо усе. Живемо без спиртного», — пояснила менеджерка, витираючи пил з порожнього стелажа. Рішення зняти з полиць крамниць увесь алкоголь,

навіть пиво, прийняли в Луцьку, Ковелі, Шацьку. Міський голова Луцької територіальної громади Ігор Поліщук пояснив: «Зараз для цього не час. Необ-

хідно думати про безпеку, порядок та дисципліну». На застіа, сьогодні волиняни мають альтернативу: у моду увійшли коктейлі. Правда,

призначені вони російським зайдам, але, подекуюють, що процес приготування неабияк п'янить і додає сили духу та віри. У цьому мені запевнив

в інтерв'ю на анонімних засадах й чоловік, який готує його в лавах Територіальної оборони Волині. Найгірше, поділився, що «коктейль Молотова» має

«Серед порад активного лучанина — не готувати суміш при дітях, щоб не підкидати їм дурних ідей.»

обмежений термін зберігання: 10 годин (у деяких джерелах — до 24). Тож щодоби його утилізують і як треба — беруться за нову порцію. «Коли чекають, готуються до прориву, тоді й роблять, — зауважив тероборонівець. — Смердить він смертно. В хаті таке зберігати не варто. Найкраща тара — пляшки з-під шампанського й віскі». Серед порад активного лучанина — не готувати суміш при дітях, щоб не підкидати їм дурних ідей. Тим, хто хоче долучитися до актуальної справи, треба звернутися до Тероборони. З відомих причин адрес називати не будемо. Скажу лиш, що нині на Волині часто звучить фраза «кампанія з виготовлення коктейлів». Та якщо взяти до уваги, що рецепт суміші з підписом «Для захисту України» оприлюднило на своєму сайті ще й Міністерство внутрішніх справ, то зрозуміло, що доводо шукати однодумців не доведеться. На цьому. Слава Україні! ■

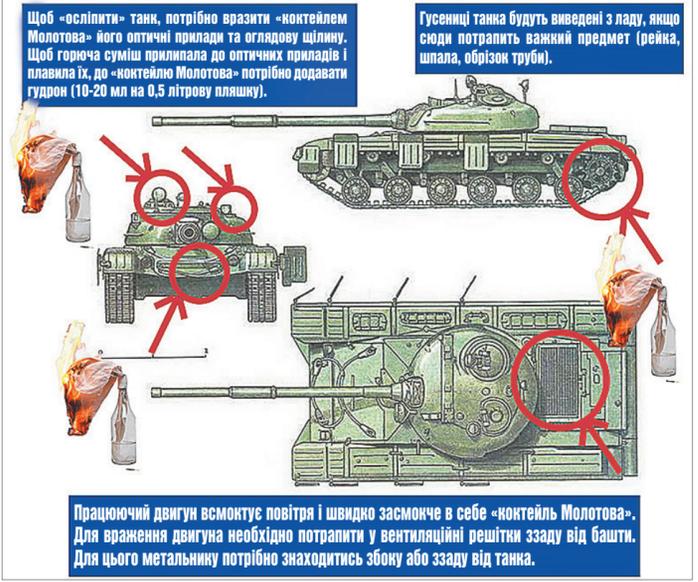
Смерть ворогам!

Рецепт дня: як приготувати «коктейль Молотова»

Один із найбільш доступних способів зупинити російський танк чи БМП — скористатися «коктейлем Молотова». Цей вибуховий пристрій можна самому зробити вдома. ZAXID.NET запропонував найпростіші рецепти, які сьогодні має знати кожен

Марта КОГУТ

Прості та ефективні засоби ураження бронетехніки у міському бою

Щоб «осліплити» танк, потрібно вразити «коктейлем Молотова» його оптичні прилади та оглядову щілину. Щоб горюча суміш приліпала до оптичних приладів і лавила їх, до «коктейлю Молотова» потрібно додавати гудрон (10-20 мл на 0,5 літрову пляшку).

Гусениці танка будуть виведені з ладу, якщо суди потрапить важкий предмет (режка, шпала, обрізок труби).

Працюючий двигун всмоктує повітря і швидко засмооче в себе «коктейль Молотова». Для вразення двигуна необхідно потрапити у вентиляційні решітки ззаду від башти. Для цього металнику потрібно знаходити збоку або ззаду від танка.

Пам'ятайте про техніку безпеки з легкозаймистими матеріалами. Випари бензину та ацетону небезпечні для здоров'я, тому робити «коктейлі» бажано на відкритому повітрі.

горить, бо запалювальна суміш приліпає до об'єкта, в який влучила пляшка. Змішайте у посудині 100 мл ацетону, потім подрібніть та киньте піно-

Після цього вставити у пляшку ганчірку, зовнішню частину якої також треба змочити в отриманій суміші. Замість пінопласту та ацетону можна додати машинне масло у співвідношенні одна частина масла на дві частини бензину. Пам'ятайте, що заповнювати треба не більше 2/3 пляшки — це потрібно для накопичення випарів. Термін придатності «коктейлю Молотова» до 24 годин, з кожною годиною його якість знижується.

ЕФЕКТИВНІ СПОСОБИ УРАЖЕННЯ ТАНКІВ

Тримаючи пляшку, обережно підпалити гніт (тканину, яка назовні пляшки). Кидати коктейль потрібно, коли танк на достатній відстані, аби точно потрапити в ціль. Щоб осліплити російський танк, треба вразити «коктейлем Молотова» його оптичні прилади та оглядову щілину. Для ураження двигуна необхідно по-

«Найпростіший спосіб приготувати «коктейль Молотова», точніше «коктейлю для Молотова», як називали це фіни, які і придумали такий рецепт під час радянсько-фінської війни.»

ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ

Запам'ятайте! Коли робите коктейль, поблизу не повинно бути відкритого вогню, у тому числі цигарки. Випари бензину й ацетону небезпечні для здоров'я, тому робити «коктейль Молотова» бажано на відкритому повітрі. ■

Кохайтесь, чорноброві, та не з москалями...

Володимир Ар'єв: «А свято відзначать разом із перемогою над ворогом».

Повінчалася пара у Трьохсвятительському храмі, що на дзвіниці Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря.

«Перемогла любов, а не війна».

Наступного дня після вінчання взяли в руки автомати

Донька народного депутата Володимира Ар'єва і телеведучої Наталки Фіщич у перший день війни вийшла заміж. А вже наступного Ярина та її чоловік Святослав Фурсін взяли у руки зброю

Катерина ЗУБЧУК

«Я НЕ ЗНАЮ, ЩО БУДЕ ЗАВТРА, АЛЕ ХОЧУ БУТИ З ТОБОЮ... ЗАВЖДИ»

Про цю подію повідомив на своїй фейсбук-сторінці український політолог, журналіст, народний депутат Володимир Ар'єв, з яким не один рік співпрацює «Газета Волинь». Володимир Ігоревич не раз на прохання наших журналістів коментував найактуальніші для українського суспільства проблеми. Його пост про особисте — ніби те, що стосується тільки його родини. Але це «особисте» не залишає байдужим нікого, бо в ньому — український дух. Прочитайте ці рядки і переосвідчитесь в цьому:

«У мене були сльози на очах. Ні, не від війни. Моя з Наталкою Фіщич донька Ярина Ар'єва вирішила сьогодні повінчатися зі своїм коханим Святославом Фурсином. Наступного дня після вінчання молодята записалися в тероборону столиці. Хай вас Бог береже, діти! Доченко, я знав, що ти виростеш патріоткою та захисницею, і чоловіка собі обереш такого ж. З такими, як ви, Україна переможе орду». Володимир Ар'єв зазначив, що свято вони відзначать разом із перемогою над ворогом.

Так само зворушливо висловилися з приводу заміжжя дочки на фейсбук-сторінці її Наталія Фіщич: «Перемогла любов, а не війна. Збиралися одружитися в травні — у плани вдерлася війна. Діти попросили повінчатися сьогодні, бо невідомо, що буде завтра. Звісно, ми з Володимиром Ар'євим готувалися до іншого весілля. А вийшло так особливо, що сльози котилися. Все наче саме склалося. І рушники знайшлися колись кимось подаровані, і отечь Михайло нагодився з фотокамерою, і навіть група CNN. Хіба оброчки мідні, якіми заручилися, — купити щось краще зараз у Києві не реально. Вінчання у перший день війни. Як воно є. Та попри все, діти, будьте щасливі!».

Так само щиро, аж до сліз, написала про своє заміжжя сама Ярина Ар'єва: «Ми із Святославом Фурсином повінчалися в перший день війни. Я не знаю, що буде завтра, але я хочу бути з тобою. Завжди».

Особливі й коментарі до згаданих постів. Як мовиться, вони на

«Діти попросили повінчатися сьогодні, бо невідомо, що буде завтра.»

часі. Ось лише декілька з них: «Нехай сили добра бережуть молодят і наших захисників! У нас чудовий народ, сильний і мужний, який варто пишатися...». «Боже, допоможи їм і нам усім! Слава Україні!», «Серце розривається за таких дітей. На їхню долю випало стільки випробувань...». «Разом отримали зброю — повага до таких дітей». І приємне здивування викликали ось ці слова, адресовані молодят (тут уже й прізвище пишу, бо вони належать волоньчці Ніні Голядинець): «Мое тітце, вітання із Шацького краю. Щоб у коханні прожили велике життя. Божого благословення. Буде затишшя — приїжджайте на Волинь». В них — нехитна віра в те, що все буде добре. І наш знаний у усій Україні Світязь, інші озера Шацького краю літньої пори потішать відпочивальників.

«НА ВХОДІ ДО ХРАМУ ІМ ВОРКУВАЛИ ГОЛУБИ, А НА ВХОДІ ЗУСТРИЛИ СІРЕНИ ПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ»

Повінчалася пара у Трьохсвятительському храмі, що на дзвіниці Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря. На фейсбук-сторінці ПЦУ читаємо: «Українськи важливо продовжувати опиратися страху, надії на Господа та шукати приводу для радості навіть у найтемніші часи. Тому всією родиною

помісної Православної церкви України вітаємо молоду сім'ю Ярина та Святослава, які нині обвинчалася... На виході до храму їм воркували голуби, а на виході зустріли сирени повітряної оборони. Нехай Господь благословить це молодіє подружжя! Продовжуймо бути мужніми, молімося за нашу державу, наш народ та захисників».

... Про Ярину Ар'єву легко знайшла інформацію. У цьому році їй буде 22. Вона навчалася в Інституті міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Нині є депутатом Київської міської ради (працює в комісії з питань охорони здоров'я й соціальної політики). А ось аби дізнатися про її чоловіка, змушена була зателефонувати Володимир Ар'єву. На запитанняшав, хто ж ваш зять, Володимир Ігоревич сказав коротко: «Простий хлопець — студент-айтшник». Більше не було можливості поспішати — у нього був ефір на телебаченні. І взагалі в такий час, коли Київ бомблять, міг не відповісти на дзвінок з незнайомого номера. То ж подякувала і за це, в свою чергу, привітавши з одруженням доньки-патріотки.

А через якусь годину після самої розмови, до речі, народний депутат фракції «Європейська Солідарність» Володимир Ар'єв уїп'ямом у Києві російського диверсанта.

Про це на своїй фейсбук-сторінці повідомила колега по фракції Ірина Герашенко: «Пацанчик ловив машину. Попросив підвезти «на Майданчик». З огляду на лексику не знайома, Ар'єв запитав у молодика документи. А зважаючи на те, що почув про «Майданчик», запитав: «Може, вас в поліцію підвезти?» — «Нет я в Галицію не еду. А вы во Львов собираетесь?» — почув у відповідь. За словами Герашенко, диверсант пропонував Ар'єву 100 гривень. І невдовзі давав покази в поліції. ■

Погляд Андрій ЛЮБКА, письменник, поет, перекладач та есеїст

...Сміються смерті в лице, голіруч зупиняють ворожі танки!

Я дивлюся на всі ці відео з різних куточків України — і в мене відчуття дежавю. Ніби я цих людей уже десь бачив, впізнаю їхні риси обличчя, профілі, характерні погляди. Господи, таке відчуття, ніби прокинулося щось древнє й говорить через нас

Подивіться на цих людей! Це ж ожили наші найглибші архетипи — княжої дружини, козацького війська, захисників УНР, воїнів УПА. Які прекрасні, сильні, відкриті обличчя! Такі справжні українці, наче вийшли зі сторінок хрестоматій, безстрашні та ще й насмішуваті.

Подивіться на нашу армію, невже ви не впізнаєте тих козаків, що пишуть листа турецькому султану? В ефірі мат-перемат, прокльони й жарти, це військо вільних людей, що воюють з власної волі! Військо запорозьке, яке саме собі вибирає отамана і має гідність; це не якесь там гарматне м'ясо командирів, а злі і рішучі люди, особистості, козарлюги!

Та й не лише військо — гляньте на наших цивільних: сміються смерті в лице, голіруч зупиняють ворожі танки! Ви бачили відео, як сільською вулицею йдуть мужики й, галайкаючи, проганяють російську військову техніку? Без зброї! У мішкуватому одязі, втомлені, змучені, але йдуть ватагою і перед ними відступає ворог.

Це ж ці наші розчаровані владою люди, вічно з бомжацькими зарплатами й пенсіями, без особливих перспектив і трьох вищих освіт, але як вони розкрилися, коли застав ступив на їхню землю!

Це ж розсварені Кайдаші, які в момент істини змогли помиритися й гуртом б'ють чорта. Оці баби Параски й Палажки, які йдуть до автоматників і не можуть зупинитися, бо в них рот не закривається від лайки й прокльонів. Вони не те що не бояться, вони самі лякають!

Ми переживаємо мить просвітлення, бачимо свою країну й народ, мов через рентген. Бачимо справжню сутність, те, що й робить нас українцями. Навіть тих, хто ніколи особливо себе патріотом не вважав. Вона, ця древня сила, просто виходить, просвітається через нас сьогодні. Бо це мить абсолютного єднання, коли і малий, і великий об'єднуються перед навалюю хана Батия.

Такого єднання не було під час Майданів, бо тоді ми були розділені політично, а ще частина взагалі байдужо спостерігала. Нині байдужих нема, піднялися навіть ті, що вічно плювали собі під ноги й махали зневажливо рукою: мовляв, і так нічого не зміниться.

Ворог ступив на нашу землю й розбудив не просто людей, а розбудив силу, що робить нас нами. Силу нашої землі і всіх поколінь пращурів, які в ній лежать.

Мить істини. ■

Пряма мова Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, в ефірі CNN закликав Захід дати Україні ще більше «Стінгерів», Джавелінів та NLAW:

Замість квітів слави росіян тут зустрічають «коктейлі Молотова», або, як зараз про них кажуть в Україні, «Бандера-смузі»... Сьогодні українські військові демонструють, наскільки всі ми є міцними. Вони роблять головну роботу, але протистоїть вся країна. Що нам треба? Україні необхідні радіостанції, бронезилюети, каски. Однак найбільше нам потрібні протиповітряні системи, «Стінгери» для протидії російським гелікоптерам. Ми і далі потребуємо системи протитанкової боротьби, Джавеліни, NLAW, інші візрі, адже практично кожен загін оборони має бути оснащений протитанковою зброєю. І це допоможе нам зупинити російські танки, які тоді відмовлятимуться їхати в Україну, тому що їх загибле буде неминучо... Нам потрібні системи проти-повітряної оборони, їх теж треба нам постачати.

На часі Аби розпізнати диверсанта, треба змусити його сказати слово «паланиця» або ж «залізняк»... А третій варіант, і найдієвіший — це змусити промовити слово «нісенітниця».

■ Там дах поїхав у всіх...

«Владимир Путин решил не оставлять решение украинского вопроса будущим поколениям...»

Карикатура Юрія ЖУРАВЛЯ.

А буде все ось так, рашисти добануті!

Пропагандистське ЗМІ Росії РІА «Новости» підготувало статтю про перемогу країни-окупанта над Україною, яку в Кремлі готові були святкувати 26 лютого. Незламні українці не дозволили цьому статися. А стаття тим часом завдяки хакерам потрапила в мережу. Волосся дибки стає, коли читаєш, що робиться в них у голові і як вони планують запрограмувати наші голови. От у кого, батюшки з МП, вмонтовано чіпи...

Цитата зі статті (мовою оригіналу):

«Новый мир рождается на наших глазах. Военная операция России на Украине открыла новую эпоху — причем сразу в трех измерениях. И конечно, в четвертом, внутрироссийском. Тут начинается новый период и в идеологии, и в самой модели нашего социально-экономического строя — но об этом стоит поговорить отдельно чуть позже.

Россия восстанавливает свое единство — трагедия 1991 года, этой страшной катастрофы нашей истории, ее противоестественный вывих, преодолены. Да, большой ценой, да, через трагические события фактически гражданской войны, потому что сейчас пока еще стреляют друг в друга братья, разделенные принадлежностью к русской и украинским арми-

«Новый мир рождается на наших глазах.»

ям, — но Украины как анти-России больше не будет. Россия восстанавливает свою историческую полноту, собирая русский мир, русский народ вместе — во всей его совокупности великороссов, белорусов и малороссов. Если бы мы отказались от этого, позволили бы временному разделению закрепиться на века, то не только предали бы память предков, но и были бы прокляты нашими потомками — за то, что допустили распад Русской земли.

Владимир Путин взял на себя — без капли преувеличения — историческую ответственность, решив не оставлять решение украинского вопроса будущим поколениям. Ведь необходимость его решения всегда оставалась бы главной проблемой для России — по двум ключевым причинам. И вопрос национальной безопасности, то есть создания из Украины анти-России и форпоста для давления на нас Запада, это лишь вторая по значимости среди них...».

Дочитали цей бред? Хотите жити в руском міре? ■

■ Прямая мова

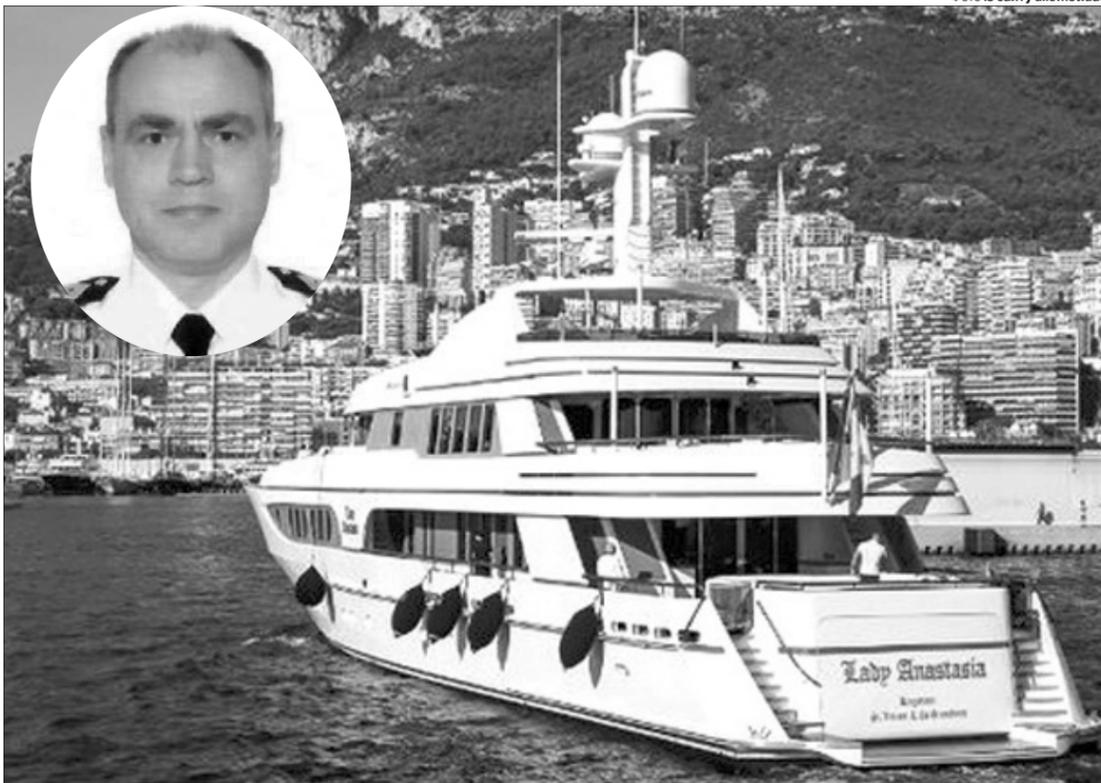
Олександр БІЛІНСЬКИЙ, настоятель Свято-Хрестовоздвиженського храму селища Колки, що в Луцькому районі:

Від сьогодні не хочу і не збираюсь мати нічого з патріархом РПЦ Кирилом (Гундяєвим). Вважаю його пособником ката і вбивці Путіна. Церква не потребує захисту ракетами, танками і терористами-іновірцями! Церква захищається самим Господом і молитвами небесних та земних її членів. Не треба в Україні нікого спасати! Ми самі собі дамо раду, ми разом зі своїм народом і зі смиренням приймаємо свій хрест. Путін, йди геть! Кирило не наш патріарх! Я хотів би, щоб наші очільники нас почули, тому прохання до братів-священників підтримати.

■ І так з кожним!

Фото із сайту dlo.net.ua.

«Власник цього корабля — злочинець, який заробляє на життя продажем зброї, а тепер вони вбивають українців», — заявив Тарас Остапчук, коли на місце події прибули поліцейські.

Українець затопив яхту російського чиновника за 7 млн євро

Тарас Остапчук, побачивши відео обстрілу житлових будинків у Києві, не стримався від помсти віцепрезиденту російського збройного концерну «Ростех» Олександр Міхеєву

Надія АНДРІЙЧУК

На іспанському острові Майорка заарештували 55-річного українського матроса Тараса Остапчука за те, що він частково затопив розкішну приватну яхту «Lady Anastasia» вартістю 7 мільйонів євро, що була пришвартована у Порт-Андріано і належить російському чиновнику-олігарху. Разом із кількома співвітчизниками чоловік працював на цьому судні близько 10 років.

У суботу, 26 лютого, Тарас відкрив корабельні клапани, які обмежують доступ води у трюм, що зумовило затоплення яхти. Він наказав трьом членам екіпажу покинути судно, а на їхні заклики отямитися нагадав їм, що вони теж українці і що на їхню Батьківщину напали. Колеги намагалися відмовити його від такого вчинку, але Остапчук заявив, що візьме всю відповідальність за скоєне на себе. «Власник цього корабля — злочинець, який заробляє на життя продажем зброї, а тепер вони вбивають українців», — заявив Тарас Остапчук, коли на місце події прибули поліцейські.

Наступного дня, 27 лютого, під час судового засідання Остапчук пояснив свій вчинок тим, що

вирішив помститися, коли побачив по телевізору сюжет про обстріл російською технікою цивільного будинку в українській столиці на вулиці Лобановського, у який влучила крилата ракета, і що його власна квартира в Києві розташована у схожому будинку. Він повторив судді, що власник яхти Олександр Міхеєв відповідає за виробництво зброї, якою знищують його країну, і що снаряд, який зруйнував будинок у Києві, ймовірно, виго-

«Вислухавши пояснення та побачивши кадри влучання російської ракети в житловий будинок у Києві, суддя звільнив Тараса Остапчука з-під варті без висунення звинувачень у псуванні чужого майна.»

товлений компанією його боса, адже «Ростех» займається розробкою, виробництвом і експортом високотехнологічної зброї. На засіданні моряк показав відео обстрілу.

Як повідомляють місцеві газети Ultima Hora та Majorca Daily Bulletin, вислухавши його пояснення та побачивши кадри влучання російської ракети в житловий будинок у Києві, суддя звільнив Тараса Остапчука з-під варті без висунення звинувачень у псуванні чужого майна. ■

Погляд

З кнопчними телефонами, аби не викладали цієї ганьби в інет

Вікторія СЛОМА, журналістка, громадська діячка, народний депутат Верховної Ради України VIII скликання

6-й день. Києву всі розвідки світу давали максимум 48 годин... Але він вистояв і зустрів весну...

Ситуація така: більшість колон під Києвом, які мали забез-

печити облогу міста, розбиті. Російські солдати переважно порозбігалися і бродять околицями. Голодні і злі.

Рускій танкіст Міша в одному з сіл біля Макарова дві години їздив довкола села на танку. Місцеві спитали, чого він наярює.

Міша: «Надо выпалить топливо, а то если с полным баком вернусь, свои же расстреляют. А ехать дальше я не хочу».

Це абсолютно правдива історія.

Путін по всій Росії збирає нові війська, але його кращі кадри або вже валяються в українській землі, або бродять по ній голодні і покинуті.

З кнопчними телефонами, аби не викладали цієї ганьби в інет. І лише просять місцевих: «Покажіть, де кордон, ми підемо». Ідіть. Ідіть нах і далі. І навзажди.

В нас весна. Нам час відбудувати те, що ви натворили на нашій землі. Будувати ще кращу свою Україну... ■

■ Рости здорові!

«Якщо діти народжуються під час обстрілів, то ворогу точно нічого не світить»

Перший день війни став першим днем життя дівчинки, котра народилася тієї ночі в Києві у метрополітені. Про це сказав на завершення у своєму зверненні до народу 24 лютого Президент України Володимир Зеленський

Марина ЛУГОВА

25-го, як повідомляли ЗМІ, під час бомбардування в Херсоні на світ з'явилося два хлопчики. У наступні дні в Коломиї на Івано-Франківщині народилася дівчинка під час сигналу про повітряну тривогу, а в столиці під звуки сирени — двійня.

Зворушливо написала на фейсбук-сторінці про незабутню подію експататка Ганна Гопко: «Мія (так назвали доньку. — Авт.) народилася цієї ночі в стресовій ситуації — бомбардування Києва. Її мама щаслива після цих складних пологів і негайно вирушає до укриття. Коли Путін убиває українців, ми звертаємося до матерів у Росії й Білорусі із закликом протестувати проти війни в Україні». Соцмережі показали новонароджених у бомбосховищі Дніпра, а медики прифронтової Старобільської багатопрофільної лікарні — як приймали пологи під обстрілами. Породіллям доводилося надавати допомогу у підвалі. «За день три попередження про не-

«Життя триває»: світлина, взята із фейсбук-сторінки пологового відділення Любешівської лікарні, зроблена під час повітряної тривоги.

безпеку. Зранку — артобстріл житлового кварталу по сусідству з лікарнею. Зараз, вдень, зовсім близько канонада. У приймальному — поранені люди. А тим часом у підвалі пологового — голосний крик новонародженого», — йдеться в дописі.

У ці тривожні дні, зокрема за суботу й неділю, у Луцькому клінічному пологовому Будинку на світ з'явилося четверо дітей — троє хлопчиків й одна дівчинка. Як розповіла заступник директора з неонатології цього медичного закладу

Олена Курак, на щастя, в нестандартній ситуації пологи не приймали. А ось уже з немовлятами мамам доводилося не раз спускатися в укриття.

«Життя триває» — це заголовок повідомлення із пологового відділення Любешівської багатопрофільної лікарні, опубліковане на фейсбук-сторінці газети «Нове життя». В ньому йдеться про те, що, незважаючи на важкий і тривожний час, воно працює у звичному режимі. За перші дні війни тут народилося двоє діток. І подана зворушлива фото-

«Моя Мія», — так підписала це фото Ганна Гопко.

«Мамам з немовлятами доводилося не раз спускатися в укриття.»

ілюстрація, з якої видно, що світлина зроблена під час повітряної тривоги, коли мами з немовлятами не в палатах, а в безпечнішому місці.

28 лютого пізно ввечері у Нововолинській лікарні народився малюк у пари переселенців із Києва. А вчора, у перший день весни, під звуки повітряної тривоги в акушерсько-гінекологічному відділенні «Володимир-Волинського ТМО» з'явилася на світ дівчинка.

У Рівненському обласному перинатальному центрі дитя з'явилася на світ не в родильному залі. У породіллі почалися потуги, і як тільки прозвучала сирена повітряної тривоги, її перевели в укриття. Саме там народився хлопчик. Мама і маля почувають себе добре. Рівненський обласний перинатальний центр працює в штатному режимі. Під час повітряної тривоги жінки з новонародженими переходять у сховище, а після відбою повертаються у свої палати. ■

■ Як бути остеронь?

Хліб від Тетяни Кузьмич — для прикордонників

Тетяна Іллівна (на фото) живе на Любешівщині. Ми познайомилися з нею років три тому, коли я готувала репортаж з її рідного Дольська — села, з котрого, як не раз почула від жінки, починається Україна. Справді, до кордону від цього населеного пункту — якийсь кілометр. У неділю я зателефонувала пані Тетяні, аби почути про ситуацію у прикордонні — в такі тривожні дні у всіх волинян думка про те, що з боку Білорусі може бути напад

Катерина ЗУБЧУК

На моє запитання з приводу цього Тетяна Іллівна сказала, що поки що тихо. Хоч на душі, звичайно, неспокойно. А найкращий помічник тут — робота. Жінка з гордістю відгукнулася про своїх земляків-любешівців, які з першого дня взяли збирати гуманітарну допомогу для наших захисників.

— А я, — вже про себе уточнила, — хлібчик печу для солдатиків. Чоловік сьогодні відвіз його прикордонникам Дольського пункту пропуску.

Тетяна Іллівна вже другий рік випікає домашній хліб на заквасці на замовлення. А в такий час, коли йде війна, вона не могла не подумати насамперед про тих, хто захищає нас, й

долучилася разом із чоловіком до волонтерства. До речі, дві доньки Кузьмичів зараз у Києві. Старша, Олена, після закінчення вишів (має не одну освіту) в столиці живе й працює, молодша, Єлизавета, торік вступила у Київський державний музичний лицей імені Миколи Лисенка, де опановує вокал. Одна, за словами жінки, живе на лівому березі Дніпра, друга на правому. Старша, звичайно, опікується сестричкою. Але серце матері болить, як вони там в ці страшні дні, коли мешканцям столиці доводиться ночувати в метро чи в укриттях. Бо ж і всі лягаємо спати з думкою, аби Київ вистояв...

А ще Тетяна Кузьмич говорила, що в ці дні має телефонні розмови зі знайомими, які живуть в Білорусі (це ж чимало

Такої пори, коли йде війна, жителька прикордоння не могла не подумати насамперед про тих, хто нас захищає.

земляків поїхали на заробітки й позалишалися там). Намагалася достукатись до розуму й сумління, аби вони протесту-

вали проти війни, яку розв'язав Путін. Бо це ж ракети полетять на будинки батьків, братів, сватів... ■

■ І сміх, і гріх Український господар із трактором забрав собі БМП окупантів

Очевидці жартують, що по дрова до лісу дядько буде їздити

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

У мережі з'явилося два відео, на яких видно, як хазяйновитий українець тягне додому БМП. Такі випадки, вочевидь, будуть непоодинокими, адже окупанти несуть великі втрати, здаються в полон і часто залишають техніку. А така гора металу в господарстві завжди згодиться.

Не прогавили нагоди заволодіти російською технікою і роми у селі Любимівка, що на Херсонщині. Вони буквально з-під носа поцупили танк (!) в окупантів.

«І сміх, і гріх», — пишуть користувачі в мережі. Одна з волинянок навіть запропонувала мобілізувати представників ромської національності: мовляв, вони всю техніку в загарбників украдуть. ■

■ Спеціальний репортаж

«Працюємо так, щоб наші воїни були захищені»

У Луцьку триває збір допомоги військовим, тероборонівцям, переселенцям. Створено 10 спеціальних пунктів, головний — Центр допомоги посеред обласного центру

Ось так колючкою наші чоловіки запаковують гостинці від волонтерів у буси, що повезуть їх у потрібні точки.

Завдання волонтерок — розсортувати усе за списком.

Фото Оксани КОВАЛЕНКО.

Оксана КОВАЛЕНКО

— Будь ласка, бус — праві двері! Великий: 60–70, прошу. Хто вільний, чоловіки, формуємо колічку, — розпоряджається в гучномовець кремезний миловидний чоловік. Миттєво з ряду бусів, розташованих перед Центром, один виїздить, а біля будівлі шикуються у дві шеренги чоловіки. Із середини приміщення одна по одній з'являється і перекочуються людськими руками більші й менші коробки. У них найнеобхідніше: ліки, харчі, одяг, захисне спорядження.

Знайомлюся із розпорядником цієї ділової процедури, яка, якщо спостерігати збоку, дарує відчуття захоплення і цьому. Чоловік із гучномовцем називається Юрієм Барським. Уточнюю, хто він за фахом: викладач, декан географічного факультету Волинського національного університету імені Лесі Українки. Кандидат економічних наук, професор. Дуже крутий чоловік, який видає накази геть по-військовому, але інтелігентно приправляє їх «будь ласка» й «прошу». Він перевіряє в мене документи, перепрошує, що змушений це робити, й задовільняє прохання про фото, але з обмеженнями. Военний час, тож журналістський принцип «точності» мусимо корегувати, аби нікого не підставити під удар. Поки знімаю на телефон, як зосереджено працює колічка чоловіків — кілька з них запідозрюють мене у підступності. Та раптом чую: «Слава Україні! Це своя!» — й пізнаю серед них учителя й весільного музиканта Олега Романюка. (Потім почнеться майже годинна тривога, й в укритті під Центром допомоги я зустріну знайому депутату Луцької міськради й земляка, який повернувся з Харкова. Усі вони — волонтери).

— Загалом нас близько сотні, — розповідає депутатка Алла Доманська, — зараз охочих допомагати іноді більше, ніж роботи. Люди й дітей приводять... Це так тішить, розчулює. Ми об'єдналися як ніколи, разом працюємо, щоб здолати ворога. Люди стільки корисного поприносили. Іноді дивлюся — людина готова віддати останнє. Один старший чоловік розпитував, чи потрібен одяг. З його вигляду бачила, що він і йому незайвий, але він планував передати

Нашому солдату і сало згодиться, і «Московська ковбаса».

переселенцям.

У центрі допомоги пакують речі та розвозять по узгоджених заздалегідь точках. Перенаправляють і за межі області, «в потрібні місця». Якось жінка викладає дві трьохлітрові банки зі смальцем і салом, інша бідкається, що обходила всі аптеки, але так і не знайшла кровоспинних медикаментів, яких потребують у Центрі.

— Зараз є велика потреба в різних тактичних речах (шоломи, каски, бронжилети, кийки, бити). Те, чим можна захищатися.

« Ми об'єдналися як ніколи, разом працюємо, щоб здолати ворога. »

Необхідні медпрепарати для військових. У державі за два дні мобілізували, як казав міністр оборони, 100 тисяч військових, і їх треба спорядити. Працюємо так, щоб наші воїни були захищені! — додає Алла Доманська.

У Юрія Барського дізнаюся, що волиняни дійсно скупили ліки, необхідні для армії, а потрібно ще: «Миттєво реагують. Настільки включилися, що ні аптеки, ні деякі інші точки не встигають реагувати. Частина ліків, харчів уже доставлена в пункти для переселенців й інших груп. Наша робота дуже динамічна. До нас під'їжджає ряд бусів. Частина розвозить необхідне,

а частина привозить. Підключилися Польща, Італія, у Хелмі є склади. Автобуси, які відвозять дітей до Польщі, у зворотньому напрямку завантажуються тим, що зібрали поляки й українці за кордоном. Ми тут усе групуємо, фасуємо, роздаємо. Територіальна оборона, блокпости, інші підрозділи в нашій області і ті, що межують з нами. Повна координація».

Пан Юрій підбирає слова, аби не сказати зайвого, говорить стримано. Але все-таки він нині перебуває в епіцентрі прояву найкращих рис людини — неймовірної відданості, згуртованості, вболівання за долю рідної України, тому, коли запитую про його найяскравіше враження у Центрі допомоги, в нього затуманюється погляд.

— Трапилася подія, яка пройняла всіх, навіть чоловіків. Ми підготували передачу одному з військових підрозділів (те, що їм необхідно, і те, що ми змогли). Один із командирів повернувся, щоб подякувати. Коли він побачив, яка в нас тут атмосфера, скільки всього приносять люди, з яким виразом обличчя, — в нього почали тремтіти губи й руки. А ми ще й вручили йому квіти (якраз збіглося, що хтось приніс нашим дівчатам-волонтеркам). Наш військовий тремтячим від хвилювання голосом сказав: «Це дуже важливо — те, що ви робите тут! Ми переживаємо, щоб у вас був спокій, а ви за передову не переймайтеся! Перемога буде за нами!». Це нам було дуже важливо почути! Те, що ми тут робимо, як пов'язані з армією, це дає результат! Найголовніше! Всі працюємо на перемогу! Слава Україні! Героям слава!

P. S. Ми так сподівалися на чудо, чекаючи його звідки, де панує світ наддержав-важковаговиків. Але нині у цій страшній кривавій війні ми, українці, знову відкриваємо для себе самих себе. Диво — серед нас. Героїчно тримаємося всупереч «замороженому» світу, який начебто досяг високого рівня цивілізації з його союзами і військовими структурами... Цей світ, який так довго був для нас зразком цивілізованості, допустив криваву бійню в центрі Європи і тепер намагається підтерти такі страшні помилки, перебуваючи під великим враженням від можливостей нібито маленької, але такої величній Україні. ■

■ Позиція

Фото Із сайту obozrevatel.com.

Найбільшу нагороду актриса отримала в ці дні, коли почула від українців «Дякую!» за антипутінську позицію.

Лія Ахеджакова передала для української армії 10 тисяч доларів

Про це знала російська акторка повідомила в інстаграмі

Марина ЛУГОВА

«Я підтримала армію України переказом у \$10 000 і закликаю вас зробити те саме! І ще раз кажу: мені справді дуже шкода, що таке сталося. У мене все в грудях стискається від усвідомлення, що зараз у вас в країні помирають як ваші, так і наші хлопці. Десь навіть звсім молоді. І я щиро хочу, щоб усе це закінчилося. Все обов'язково буде добре», — написала Ахеджакова.

Вона пояснила, що зробила переказ, бо не хоче «бачити міста України зруйнованими, а людей — побитими та спустошеними». «І впевнена: ці кошти підуть у правильне русло», — додала акторка.

Далеко не всі російські зірки і знаменитості підтримують війну, яку Кремль розв'язав проти України в 2014-му. Багато хто з них тоді виступив проти анексії Криму, бойових дій, владстваних Путіним на Донбасі. А тим більш — повномасштабного вторгнення в Україну. У їх числі — й Лія Ахеджакова, яка ніколи не боялася висловлювати свою думку. Ще до початку нападу вона приєдналася до збору підписів проти російської агресії. І у зверненні до військових просила одуматися, поки не пізно, бо «поїдете туди не як захисники Росії, а як гарматне м'ясо, в яке стрілятимуть усі, кому не ліньки...»

Майбутня легенда радянського кіно, якою ми, зокрема старше покоління, її знаємо, за національністю — адигейка. Але народилася в Україні, у Дніпропетровську. Згодом сім'я, яка була пов'язана із мистецтвом, переїхала в Адигейськ (Адигейська автономна область

« У зверненні до військових просила одуматися, поки не пізно, бо «поїдете туди не як захисники Росії, а як гарматне м'ясо, в яке стрілятимуть усі, кому не ліньки... »

РФ). Батько, який був головним режисером, хотів, аби донька одержала «надійнішу професію». І вона навіть вступила й трохи провчилася у Московському інституті кольорових металів. Але згодом стала студенткою Державного інституту театрального мистецтва.

У кіно почала зніматися в 1970-х. Її ролі — найчастіше епізодичні. Але завдяки тому, що Лія Ахеджакова віртуозно грала другорядних героїнь, вони ставали улюбленими для глядачів. Спражній успіх прийшов до актриси після того, як її запросив у свою знамениту картину «Іронія долі...» Ельдар Рязанов. Згодом був «Службовий роман» — у цій стрічці вона створила образ секретарки Віри, яка всім запам'яталася. Після успішного дебюту в талановитого режисера, Ахеджакова знімалася і в інших його картинах — таких, як «Гараж», «Небеса обітованні», «Старі шапи»... Творчість її була відзначена нагородами. Але найбільшу, переконана, Лія Ахеджакова отримала в ці дні, коли почула від мільйонів українців слово «Дякую!» за свою антипутінську позицію.

P. S. Як стало відомо, цими днями 83-літня Лія Ахеджакова заявила, що змушена покинути Росію. Вона написала в інстаграмі: «Я вирішила залишити Росію. Країну, в якій живу і яку люблю так само, як і Україну. Для мене все це — рідна земля. Але, на жаль, так вийшло, що я просто змушена залишити свій будинок. Та сподіваюся, що в найближчому майбутньому зможу повернутися або хоча б ще раз тут побувати». Актриса також уточнила, що віддала свої гроші не на армію, а на допомогу пораненим бійцям. ■

■ Редакційний щоденник

«Ми не з тих, хто спішить закупити хліб і сіль, коли вдарить на сполох...»

Чим переймалася і з чого дивувалася останнім часом заслужений журналіст України Катерина Зубчук

... «ТІЛЬКИ Б НЕ БУЛО ВІЙНИ»

Здається, ці слова я чула з самого малечку. Та чому здається? Такі було, бо ж то два роки минуло після травня 1945-го, коли прийшла у цей світ. Двадцятилітній тато-фронтовик був поранений на території Польщі й залишився назавжди інвалідом. Але головне — він повернувся додому живий! І оте «тільки б не було війни» звучало, як мантра: усіх, хто пережив тяжке випробування з його горем і втратами, уже не лякала й нужденність — аби тільки знати, що не доведеться провждати на смерть рідних людей.

Дитинство і юність моїх ровесників припали на зтяжну епоху холодної війни. Іншими словами — протистояння США і Радянського Союзу при ядерній перевазі Сполучених Штатів Америки. Ще живою була рана-спомин про атомні бомби, скинуті американцями 6 серпня 1945-го на японське місто Хіросіма й 9-го — на Нагасакі, які миттєво забрали відповідно 70 і 60 тисяч життів. У школі, пригадую, на уроках із цивільної оборони нас учили, що потрібно робити для самозахисту у випадку ядерного вибуху...

Але це був клас шостий чи сьомий — усе сприймалося з дитячою безпечністю. А ось тривожні події жовтня 1962 року, коли сталася Карибська криза, закарбувалися в пам'яті особливими переживаннями. Причиною цієї політичної напруги стало те, що Радянський Союз розмістив тасмо на Кубі ядерні ракети. Хоч зараз читаю, що загроза початку війни і роль у цьому Союзу замовчувалася, ми, уже старшокласники, мали стільки інформації, аби реально проїняти відчуттям небезпеки. У відповідь на дії есесерівського лідера Микити Хрущова президент США Джон Кеннеді оголосив морську блокаду острова. Війська НАТО і Варшавського договору (в цей блок входив СРСР) були переведені в стан постійної готовності. На щастя, Джон Кеннеді і Микита Хрущов змогли домовитися й пішли на взаємні поступки, які

Нехай загиблі на харківській площі Свободи, 6-річна вбита дівчинка з Маріуполя і сотні мирних жертв з усієї України сняться всьому стаду, яке називається «населенієм РФ», усе життя.

врятували світ...

І тоді, й багато літ поспіль мене не покидало оте «тільки б не було війни». І хоч локальні бойові протистояння відбувалися то в одній країні, то в іншій, у нас був мир, якщо не враховувати так звану миротворчу війну в Афганістані, яка забрала тисячі життів, зокрема українців... І навіть свою Незалежність у 1991-му Україна здобула без кровопролиття. Тоді ми не думали, що головна битва за суверенітет і цілісність нашої держави — ще попереду. Що буде Революція гідності, а потім — російсько-українська війна, яка триває вже вісім років. І якщо весь цей час кремлівський царьок заперечував присутність російських військ на Донбасі й доводив світові, що в Україні — внутрішній конфлікт, громадянська війна, то тепер ця «маска» впала. Словами не передати, яким був вечір 21 і ніч на 22 лютого в очікуванні, чи ж визнає Росія незалежність самопроголошених ЛНР та ДНР. Визнала. Що ж далі? А «далі» не забарилося — тієї ж ночі були введені російські війська на непідконтрольну територію України... Власне, вони просто легалізувалися, бо ж були там, хоч і в меншій кількості, давно. Тоді ще не хотілося вірити, що може бути повномасштабне вторгнення Росії. Але воно сталося...

До честі нас усіх, у ті дні, коли західні політики передбачали ймовірну дату такого нападу, люди не кинулися в супермаркети спустошувати продуктові полиці. На думку мимоволі спадали рядки невідомого поета, завчені в далекій юності: «Ми не з тих, хто спішить закупити хліб і сіль, коли вдарить на сполох. Бо тоді нам — тоді нам, щоб жити, необхідний свинець і порох...». Люди почали запасатися хоч на якийсь час найнеобхіднішим, коли вже Київ був під уда-

Фото із соцмереж.

рами ракет, коли на Луцькому аеродромі пролунали вибухи. І це зрозуміло: був оголошений військовий стан — не знаєш, чи зможеш з домівки завтра вийти...

... «ЯКЕ ТІКАТИ? СКОРО ВЖЕ ГОРОДИ»

За даними державних реєстрів, торік з України виїхала рекордна кількість громадян — понад 660 тисяч, які не повернулися додому. Те, що наші співвітчизники мігрують у пошуках достойно оплачуваної роботи, вже стало звичним. Якось у фейсбуці прочитала пост жінки, котра чимало літ легально живе в одній із європейських країн. Це було, по суті, пояснення того, чому чу-

Швидше, могу їм поспівчувати. Адже навіть за умови, що жінка, як у цьому випадку, приїхала за кордоном й комфортно там почувається, то до цього їй треба було пройти непростий шлях. Бути в розлуці з дітьми, не бачити, як вони ростуть. І, що часто трапляється, забезпечуючи їх грошми, втрачати найдорожче — духовний зв'язок...

Трудова міграція була й буде. Але одна справа — їхати за кордон на заробітки й зовсім інша — втікати зі своєї країни, коли вона в небезпеці, — уподібнюватися тим щурам, які покидають першими корабель, зачувши біду. 13 лютого, коли соцмережі рясніли прогнозами про точну дату вторгнення Росії

«Наш народ враз об'єднався, організувався: хтось навіть без повістки пішов у військкомат, хтось волонтерить й займається збором для захисників найнеобхідніших медикаментів, харчів...»

жина стала їй милішою. На перше місце серед інших плюсів, судячи з викладених аргументів, жінка поставила те, що почувається в тій, хоч і чужій країні, людиною: її поважають, вона має все, аби радіти життю, а головне — впевнена у завтрашньому дні. І, до речі, й на рівні соціологічних досліджень зроблено висновок, що українці виїжджають здебільшого не лише для того, щоб мати вищу зарплату, а й через відсутність бачення кращого майбутнього своєї держави. Сумно, але це так.

Пост цей викликав шквал коментарів. Хтось підтримував жінку, але було багато й критичних відгуків — насамперед звинувачень у непатріотизмі. Мовляв, що ти сама зробила, аби твоя країна стала кращою? Я не належу до тих, хто візьметься осуджувати заробітчана.

в Україну (навіть карти подавалися, на яких були позначені міста, котрі в першу чергу бомбуватимуть), стало відомо, що українські олігархи й бізнесмени залишили Україну. З Києва вилетіло 20 приватних літаків. Багаті вивозили свої сім'ї на давно облаштовані «запасні аеродроми» десь в Австрії чи за океаном.

Простий, як мовиться, народ на загостренню ситуації в країні вміє зреагувати у фейсбуці з гумором: «Подейкують, напруга щодо московського вторгнення зберігатиметься, аж поки підуть городи. А по копаному їх уже ніхто не пустить». А невдовзі з'явилися щемливі рядки київського поета Максима Коровниченка: «Куди втікати? Скоро вже городи. Куди тікати? Вже весна їде! А відшукати більшої свободи не вдасться на планеті вже ніде». Сказано було те, що

сьогодні в багатьох на серці: нам нема куди втікати з рідної прадідівської землі — її захищати треба. І, слава Богу, сьогодні наша армія вже не та, якою була в 2014 році (добре пам'ятаємо, як матерям доводилося самотужки купувати й переправляти на фронт бронжилети, каски й навіть бензопилу, аби мали чим нарізати дров для буржуйки). Але зараз знову вона потребує допомоги. І має її, бо наш народ неймовірний — він враз об'єднався, організувався: хтось навіть без повістки пішов у військкомат, хтось волонтерить й займається збором для захисників найнеобхідніших медикаментів, харчів... Респект тим заробітчанами, які повертаються із країн Європи, щоб взяти в руки зброю й захищати Україну.

А про те, що тисячі українців, виїжджатимуть з рідних місць за кордон, де, зокрема у Польщі, облаштовано сім прихистків для біженців, донедавна й думки не було. Це ознака того, що ми живемо в час війни, якої нинішнє покоління не знало.

... ЯКИХ ВДЯЧНИХ ШАНУВАЛЬНИКІВ МИ МАЄМО

Кажуть, від депресії, апатії, а тим паче паніки, яка може накрити людину в такий, як нині, тривожний час, рятує робота. І так важливо робити те, що вмієш. А коли ще й любиш свою справу, то це взагалі — подарунок долі. Я такий дарунок одержала у своєму житті. Тішусь, спілкуючись із героями майбутніх публікацій, а ще більш, як згодом читаю (чую) їх відгуки. Ось і недавню надійшов лист від шанувальниці нашої газети Раїси Панасюк, котра живе в селі Борочича на Горохівщині. Жінка зазначає, що пише із запізненням (репортаж із села Ставище Камінь-Каширського району був надрукований ще минулої осені), хоч збиралася не раз подякувати, бо «якби ви знали, як та публікація збурила спогади — із самого дна пам'яті виринули вони на поверхню!».

Виявляється, у Ставищі починалася вчительська робота пані Раїси. Обставини склалися так, що вона вже давно перебралася на малу батьківщину, але на все життя запам'ятаюся їй і це маленьке польське село, і річка Турія, через яку не раз переправлялася човном. «Ставище вказане як місце, де народився мій син, — пише жінка, — який, буваючи там, каже: «Я не знаю, який є рай. Але якщо він справді десь є, то має бути таким, як тут — де бабина хата...» (мається на увазі оселя свекрухи Раїси Панасюк. — Авт.).

Після таких слів хочеться знову їхати у якесь польське село, аби розповісти і про людей, які там живуть, незважаючи на всі проблеми, і про природу, частинкою якої вже стали. У когось вони теж асоціюються із раєм на землі, де серцю наймиліше... Але найперше ми маємо захистити цей рай від віроломного ворога. ■

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94		ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ	
Заступник головного редактора	Уліцький Василь Михайлович 72-38-94	Місцевого самоврядування і сільського життя	Вітницька Аліна Степанівна 72-39-32
Борох Сергій Іванович 77-07-70	Економіки	Освіти і культури	Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32
Головний бухгалтер	Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78	Листів і зв'язків з читачами	Федрицький Олег Володимирович 72-39-32
Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07	Медицини	Приватних оголошень	Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32
Відповідальний секретар	Світлівська Галина Йосипівна 72-20-07	Фотожурналіст	Філюк Олександр Миколайович 72-38-94
Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02	Інформації		
Літературні редактори	Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32		
Харчук Олена Андріївна 72-38-94	Відділ інтернет-новин		
Банана Олеся Андріївна 72-38-94	Криштоф Олег Степанович 72-39-32		

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р А83305299000026017000803281
КБ Приватбанк, ІФО 0305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ)

Регістраційні номери:
ВЛ №18-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 279.

■ Світове ім'я

«Українського бика» художниця намалювала 45 років тому.

Фото із сайту Корреспондент.net.

Її ім'я – поруч з іменами французів Анрі Руссо та Анрі Матісс, грузина Ніко Піросманішвілі, хорвата Івана Генералича.

«Суки московитські, Приймаченко вам... не подарую ніколи!»

Окупанти спалили музей з картинами славетної української художниці

Фото із сайту uk.wikipedia.org

Олена КАЛЕНЮК

Російська загарбницька армія спалила в містечку Іванків під Києвом історико-краєзнавчий музей, де виставляли картини відомої українки Марії Приймаченко. Про неї ще казали «народна художниця», бо малювала в жанрі так званого наївного мистецтва. Мистецтвознавиця Устина Стефанчук, як почувла цю новину, оприлюднила до представників Са-

«**Марія Приймаченко (1908 – 1997 рр.) народилася й прожила весь вік у селі Болотня на Іванківщині неподалік Києва. Її фантастичний світ називають унікальним мистецьким явищем, культурним феноменом. Ще за життя художниці присвоїли звання лауреатки Шевченківської премії за цикл картин «Людам на радість». Її полотна експонували в Парижі, японці ілюструють малюнками пані Марії свої букварі, а 2009-й ЮНЕСКО оголошував роком українки Приймаченко. У світі захоплюються її «Звіриною серією», що не має аналогів.**

тани відкрите звернення: «Суки московитські, своєї культури не маєте, а те, що маєте, – не цінуйте й чуже нищте. Хоча, що дивуватися, у вас руйнування в крові, вся ваша історія – це історія грабунку й терору. Приймаченко вам, мудаки, не подарую ніколи!!!».

На щастя, невдовзі журналістка україн-

У російських загарбників питають, чи не забули покласти в кишеню насіння (як здохнуть на нашій землі, вродить). Бо ж з біса гарні оці «Соняшники та горох», то хай і далі ростуть.

ського телеканалу Тетяна Гончарова повідомила втішну звістку: скарб, залишений геніальною українкою, вдалося врятувати. Ось що написала в соцмережі медійниця: «Роботи Приймаченко іванківці винесли й забрали по хатах! Вони не згоріли!!!! Слава українцям!!!! Музей відбудуємо!!! Києве, комендантська година закінчилася, вмилися й швидко подумали, чим до 22-ї можете бути корисними своєму місту, Збройним силам, Теробороні, хворим у лікарнях, лікарям, дітям, бомжам, голодним, стареньким. Слава Україні!» ■

■ Позиція

Верка Сердючка: «Путіну для повної подібності з Гітлером залишилося застрелитися у бункері»

На думку артиста, Путін – божевільна людина

Фотоколаж із сайту obozrevatel.com.

«Путін, ти не отримаєш Україну, а отримаєш дулю».

Олена РОЩІНА,
pravda.com.ua

Андрій Данилко, відомий як Верка Сердючка, вважає, що Володимиру Путіну для повної подібності з Адольфом Гітлером залишилося застрелитися у бункері після війни проти України. Про це він заявив в ефірі телеканалу «Київ».

«Я хотів би російським людям, російським артистам, які, звісно, бояться, сказати, щоб вони прочитали дитячий вірш Корнія

в цей свій, б...дь, бункер і застрелитися на х...й!»

Артист зізнався, що бачився з президентом Російської Федерації на закритій вечірці в 2004 році: «Якби знав, що таке буде, я б його вбив».

Данилко вважає, що Путін може ненавидіти Україну, але він ненавидить і свій народ, посилаючи людей на війну та страждання.

«Путін, ти не отримаєш Україну, а отримаєш дулю», — заявив Данилко.

Сам артист перебуває у Києві

«**Артист зізнався, що бачився з президентом Російської Федерації на закритій вечірці в 2004 році: «Якби знав, що таке буде, я б його вбив».**

Чуковського «Тараканище». Ось просто прочитайте його від початку до кінця. Кого боїтеся?

Якщо він, Путін, такий пародист — подивіться, це все за сценарієм фашистської Німеччини: прийоми, слова, як це все відбувається. Якщо він так хоче залишитися в історії, я чув, що він так пародіює Гітлера чи копіює його вчинки, йому так хочеться бути у підручниках — та ти, звісно, вже у підручниках, Путін!

Для того, щоб бути остаточним Гітлером, тобі треба зайти

та не планує ввійждати, періодично спускається в укриття.

Данилко розповів, що деякі російські зірки висловлюють йому підтримку України, але є й ті, хто розчарував його. Артист упевнений, що їм потім буде соромно.

Також Данилко сказав, що ніколи не співав фразу «Russia goodbye», але тепер буде: «Після того, що почалося зараз, у пісні I want you see співатиму тільки «Russia goodbye» (в оригіналі Dancing Lasha Tumbai) — «Раша, гудбай!».

«Путін — ху*ло!»: легендарний напис дістався вже й до Росії

Українське гасло помітили на трасі між Москвою та Санкт-Петербургом

На одній із АЗС, розташованих на автомагістралі Санкт-Петербург — Москва, здивовані водії зняли на відео, як на одній із колонок висвічувався напис «Путін — ху*ло!». Чоловік, який знімав ролик, був реально шокований цим. Особливо коли далі пішло українське гасло «Слава Україні! Героям слава!».

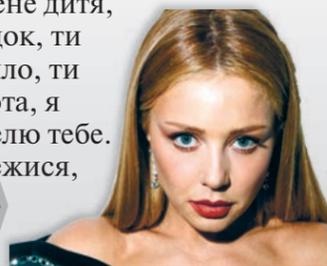

Фото із сайту tgetat.com.

■ Пряма мова

Тіна КАРОЛЬ, співачка, звернулася до Путіна після обстрілу балістичними ракетами Києва:

Ти син диявола, дарма народжене дитя, виронок, ти чортило, ти мерзота, я спопелю тебе. Стережися, ху**о.

■ Пряма мова

Світлана БОГДАН, викладачка Волинського національного університету:

... Коли почалися бомбування, згадала слова бабуні Маринки з Голядина (нині Ковельський район Волині. — Ред.), які вона мені сказала 2000 року... «Буде, дитинко, війна. Росія нападе на Україну... Бомби летітимуть, розстріли, тисячі біженців...» Багато не говорила. Я не могла повірити жодному слову. Але на завершення вона сказала: «Україна вистоїть. Буде мир».

ВІРЮ.

